

Az aurákról

A két lány már fél órája rótt a poros utakat, míg végre megérkeztek a parkba, a kedvenc helyükre. Elhelyezkedtek a bársonyos fűvön. Ekkor Lexi így szólt:

- Na, légszi, akkor elmeséled ezt az aurás dolgot?
- Persze, ha tudni akarod – válaszolt Réka. – Ez az aura egy olyan dolog, ami az ember energiájának, hangulatának fényszövevénye. És nem csak fény, más is.
- Például?
- Van az, ha valaki szomorú, felhők gyűlnek a feje fölé. Például Mariann néninek. Neki mindig süt a nap, de ha valami rossz történik, akkor borús felhők keringenek a feje fölött.

Lexi csendben figyelt, és csak hallgatott. Barátnője megkérdezte:

- Arra nem vagy kíváncsi, hogyan kezdtem el látni az embereket körülvevő burkot?
- De, nagyon, mesélj róla!

Réka mély lélegzetet vett, aztán belekezdett:

- Az egész úgy történt, hogy előben durván fejen talált egy labda, és amint elestem, belevertem a fejem a betonba. Talán ez tett ilyen érzékennyé a mágiára. Először a barátnőm, Bogi körül láttam meg: amikor a fiúk idegesítették, esőfelhők gyülekeztek a feje köré. Viszont a sajátom teljesen más... Nekem mindig vannak felhők a fejem körül, és megállás nélkül szórak villámokat. Akkor sokat és erőseket, ha mérges vagy szomorú vagyok. Ja, és van egy farkas is a felhők között... Na, mindegy...
- Biztosan rossz barátokat választasz! De ha látod az aurájukat, és azt is, hogy milyen emberek, akkor miért barátkozol velük?
- Jó kérdés, az biztos... Talán azt hittem, hogy segíthetek nekik. De mindig vannak olyanok, akikkel feleslegesen próbálkozom.

Majd Réka az ég felé nyújtotta a kezét, mintha segítséget kért volna. Aztán a két lány elgondolkozva csak ült a pázsiton, és gyönyörködött a lemenő nap fényében.

Gyenese Gréta 5.a

Izsák Imre Általános Iskola